

NYFÖRVÄRVET

ASTRIT SELMANI

Efter två säsonger i Varbergs BoIS med inte mindre än 30 kassar på 51 matcher var Malmögrabben Astrit Selmani ett hett villebråd för många klubbar. Även utanför landets gränser. Selmani valde Bajen. Tidigt.

TEXT TOMMY FAGERBERG FOTO HASSE FRIDÉN

»Vad som än händer på fotbollsplanen kan jag alltid säga – det är bara fotboll«

Den 18:e december 2020 offentliggjorde Hammarby Fotboll att Astrit Selmani har skrivit på ett fyraårskontrakt med klubben. Men smakar det så kostar det. Sportchef Jesper Jansson uttalade sig i media att sett till transferkostnaden är det klubbens dyraste värvning. Någonsin.

★ När Selmani ett par veckor senare anlände till Stockholm var det fortfarande semester för laget. Men på Årsta körde en ensam Astrit vad som såg ut att vara någon form av gamla "idioten" för den som minns den. I regn. För att liksom spetsa till det ytterligare. Det här verkar inte vara någon lirare som tar saker för givet. Det hade man redan ett hum om. Men att se honom stänka svett där, helt solo på ett regnigt Årsta i januari, det var något som värmdes många hammarbyares fotbollssjälar.

Vi möts på Kvarnens uteservering dagen efter derbyt mot Gnaget i Svenska cupen. Selmani dyker upp med ett stort leende på läpparna. Jag tackar för gårdagens seger och vi sätter oss till bords. Efter bara ett par minuters samtal faller en äldre kvinna till marken vid ett av serveringens bord. Både Astrit och jag springer fram för att hjälpa henne upp. Damen hade fått yrsel när hon skulle resa sig. Astrit hämtar ett glas vatten och ser till att hon hämtar sig ordentligt. Hon tackar så mycket för hjälpen och hennes båda väninnor sällskapar henne sedan ut på Medborgerplatsen.

Den där händelsen visar sig personifiera Astrit Selmani. Han pratar återkommande om att hjälpa andra. I hemstaden Malmö har han och hans tre bröder startat en fritidsgård. Kommunen står för lokalen men resten drivs av ideellt arbete. Uppdelat bröderna emellan.

– Nu när jag bor här i Stockholm kan jag ju såklart inte vara aktiv på plats men jag har daglig kontakt med dem via Facetime. Vi är mycket stolta över den där klubben. Vi kallar den "Vi" eftersom alla som är där är med och bestämmer. Vill de till exempel måla grönt i hallen så ordnar vi det ihop. Alla är delaktiga. Sådant är viktigt.

Under tiden i Varberg drabbades hans då 15-åriga bror av en cancertumör i magen och fick tillbringa sex månader på sjukhus i Lund. Så gott som varje dag när träningarna var slut satte han sig i bilen och körde dit för att vara vid hans sida. En resa på drygt 20 mil enkel väg.

– Så självklart. Det fanns inget annat. Det tror jag de flesta skulle göra i samma situation om de hade möjligheten. Idag är brorsan frisk och samtidigt som det var en fruktansvärd tid så formade det mig som människa. Vad som än händer på fotbollsplanen kan jag alltid säga att det bara är fotboll. Det finns mycket viktigare saker. Jag menar, min vinnarskalle är stenhård men jag är för den sakens skull ingen dålig förlorare. När matchen är slut är den slut och livet går vidare.

– Jag har alltid jobbat hårt. Inte bara inom fotbollen. Ett tag hade jag tre jobb samtidigt som jag spelade fotboll i Torns IF i division 1. Att jag idag kan ägna mig på heltid åt det jag älskar mest är en ära. Jag tror inte jag hade uppskattat det lika mycket om jag inte haft den bakgrunden.

Vad var det för jobb du hade?

– Det var många olika genom åren. ICA, flyttfirma, lager och fritidsgården jag nämnde med mera. Jag jobbade både natt och dagskift. Sedan jobbade jag på en skola för barn med autism. Jag gick inriktningen Samhälle/beteende på gymnasiet så det var ett naturligt steg efter studenten. Det var också utvecklande för mig som person. Jag var assistent till en elev som jag har kontakt med än idag. Fint att få höra hur det går.

Verkligen. En annan tuff grej som hände dig under din uppväxt var en svår knäskada du fick redan som 12-åring. Berätta.

– Ja, det var en allvarlig skada som höll mig borta från fotbollen i över ett år. Du vet när man är barn tror man att man ska kunna lira igen nästa vecka när man får ont någonstans. Ett år är väldigt lång tid då. Det mesta i knät gick sönder. Det hände i Köpenhamn och det

gjorde så javla omt. Jag talsnade med roten i konstgräset vid en vändning. Jag minns att jag skrek efter mamma men hon var ju hemma i Malmö (skratt).

– Men lika jobbigt var det som hände runt omkring efteråt. Jag gick på Malmö FF:s så hajpade akademi då. De sa åt mig att jag aldrig skulle kunna spela fotboll mer och att det inte var lönt för mig att gå kvar i deras vanliga skola heller. Det var hårt att få det beskedet som 13-åring. Dels om skadan men lika mycket att de ville slänga ut mig från skolan. Alla mina vänner gick ju där. Som tur var fanns det personal på skolan som uppmärksammade detta så att jag fick gå kvar. Dock lämnade jag Malmö FF och gick tillbaka till mitt kompislag Olympic som jag spelat i som liten. I första matchen med dem mötte vi just MFF, vi vann med 5-2 och jag gjorde alla målen. Dagen efter i skolan fick jag plocka koner och samla ihop bollarna. Det gjorde jag med ett leende kan jag säga. Jag bara njöt.

STEFAN BILLBORN OM ASTRIT

>>Han är den nummer nio vi sökt efter. Han kom hit med en professionell inställning och har en hög kravställning på både sig själv och sina lagkamrater vilket såklart gynnar hela gruppen. Han har ett stort självförtroende men är samtidigt mycket noga med att ta in instruktioner. Han är hungrig och har en vilja att lära sig mera hela tiden. Det är en härlig lirare att ha i laget. Inga divalater någonstans. <<

Vilken story, det låter ju som ett potentiellt material till en film. Men nu till Bajen. Vad var det som fick dig att komma hit?

– Jag var på Vångavallen för några år sedan för att kolla när Trelleborg skulle möta Bajen. Jag var där tidigt och arenan var nästan tom. Sedan började det välla in folk. Trots bortaplan så var hela vallen grön och vit när matchen började. Då föll jag för klubben. All värme och kärlek som spreds. Det påverkade mig. Då tänkte jag att en dag vill jag spela i den föreningen.

– Så när frågan kom i somras var jag på direkt. Jag blev skitglad. Sedan blev det ju inget då men jag hade redan bestämt mig. Trots alla anbud

som kom, jag vill inte mamma vilka klubbar det handlade om av respekt för dem. Sedan när säsongen var över tog det rätt lång tid innan parterna var överens. Det var frustrerande. Jag ville bara packa väskan och dra hit.

Astrit och hans fru bor i Hammarby sjöstad i en lägenhet som föreningen ordnat. De träffades när Astrit var 15 år och när de gifte sig 2019 var han 20. Paret stormtrivs i stan och umgås uteslutande med spelare i laget. Astrit hade bara varit i Stockholm ett fåtal gånger innan flytten så några andra bekanta har de inte i den nya hemstaden än.

Han pratar med hög energi under intervjun. Om fansen som dagen innan stått med sin pyroteknik både när de kom med spelarbussen till Nya Söderstadion och åkte därifrån efter matchen mot AIK. Fansens engagemang och passion är något han återkommer till. Astrit berättar också att den allvarliga knäskadan som drabbade honom gjorde att han har den spelstil han har idag. Innan dess var han en kvick liten spelare, inte alls lika löpvillig och stökig som nu. När han kom till Varberg fick dock tränaren Joakim Persson påminna honom om vikten att löpa.

– Vi hade några ordväxlingar där. Jag tappade lite fokus och trodde jag kunde spela i Superettan utan att springa. Jag betedde mig som om jag vore en FIFA-gubbe eller något. Jocke sa att jag hade alla möjligheter att komma långt inom fotbollen men tog jag inte löpjobbet skulle jag inte komma någonstans.

– Men det där att det tjasas på träningar och matcher hör till. Ni skulle höra mig på träningarna hur jag skäller på Amoo när han inte springer ordentligt. Jag är på honom som fan. Det gör honom bättre. Efter träningarna är vi bästa vänner. Hur lugnt som helst.

– Det är en sak om man har en dålig dag på jobbet. Att bollen studsar ifrån en och att man skjuter och passar fel. Men springa kan man alltid.

Du är en väldigt kylig straffskytt, det visade du inte minst förra säsongen. Du tränar mycket på det, va?

– Jag tror aldrig jag tränat på det under hela min karriär faktiskt. Skulle jag slå straffar på trä-

ning skulle jag säkert missa många, även på match, jag älskar den situationen. Att lägga upp bollen och veta att man kommer göra mål inom några sekunder. Jag känner att jag äger den stunden. Jag blir helt lugn.

– Däremot brukar jag träna på frisparkar efter träningarna. Vi har några fina skyttar som är bättre än mig. Abbe Khalili har en riktigt bra fot till exempel. Man bara står och applåderar när han får till sina skott. Men man vet aldrig vad som händer. Plötsligt kanske det dyker upp ett läge för mig att ta en. Då gäller det att vara förberedd.

Du med din energi måste vara svinjobbig för motståndarna att möta?

– Ja, men jag är ingenting utan laget. Om jag sprang omkring där själv och de andra bara lökade runt skulle det vara helt i onödan. Vi har ett jävligt starkt lag som kämpar för varandra. Jag ser inga begränsningar för hur långt vi kan nå.

– Men visst, det är min uppgift att pressa motståndarna till misstag. Ändå brukar mittbackarna gilla mig, domarna med. Jag gnäller nästan aldrig. Klipper någon mig brukar jag säga att det var en bra tackling men att de ska vara beredda nästa gång vi möts för då kommer det smälla ordentligt. Ge och ta. Jag gillar sånt.

Första målet i bajentrotjän för Astrit Selmani i en tävlingsmatch gjordes mot AFC Eskilstuna i Svenska Cupen tidigare i år. Foto: A. L. Eriksson/Bildbyrå.

man vill betona av Astrit Selmani. Studias tar jag nästan tårar i ögonen när han berättar sitt livs historia. Hans generositet och starka band till sin familj och hur de stöttar varandra i med och motgång. På frågan om han är född till den han är eller om han blivit sådan tar han en liten paus och funderar. Han svarar sedan att han nog föddes med gott självförtroende men att det vuxit ytterligare för varje motgång han övervunnit. Glädjen över att få spela i Bajen går inte att ta miste på. Han plockar upp sin telefon och visar klipp från Nya Söderstadion. Han och hans fru har sett minst tusen stycken säger han och ler. **Avslutningsvis så vet jag att du är en stor supporter av Zlatan Ibrahimovic. Har du pratat med honom?**

– Precis när jag skrivit på kontraktet gav Jesper Jansson mig sin lur och det var Zlatan som ville hälsa mig välkommen bara. Han sa grattis.

Vad svarade du?

– Grattis själv! (skratt). ■

5 SNABBA

Smeknamn: Nja, "Semlan" har man väl hört några gånger.

Musik: Hiphop och rnb.

Film: Nä, jag är ingen filmkille.

Mat: Allt. Panerad fisk är alltid gott.

Dröm: Guld!